

Arrest

nr. 96 099 van 30 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 20 september 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 augustus 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en van de beslissingen van 8 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. GYSEMBERG, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 12 maart 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd herhaaldelijk geactualiseerd.

Op 13 april 2012 werd verzoeker uitgenodigd voor een medisch onderzoek door de arts-adviseur.

Op 5 juli 2012 verstrekke de arts-adviseur zijn advies.

Op 8 augustus 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd op 16 augustus aan verzoekers betekend. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in haar verslag dd. 05.07.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Ze komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Er is geen enkel vitaal orgaan op zodanig wijze aangetast dat het leven van betrokkene onmiddellijk in gevaar is; de toestand van betrokkene is niet acuut verslechtert; er is geen kritieke gezondheidstoestand. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: de Roma-origine van betrokkenen, het feit dat af de sociale en economische belangen van verzoekers in België gevestigd zijn) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

De huidige beslissing betreft de aanvraag 9ter d.d. 18.03.2010, die betrekking heeft op de medische toestand van I.S.. Betrokkenen hebben echter na de indiening van de aanvraag medische attesten voorgelegd op naam van M.N.; deze laatste kunnen niet in overweging genomen worden in het kader van de huidige beslissing. Het staat betrokkenen echter vrij een nieuwe aanvraag conform art. 9ter in te dienen opdat deze medische elementen op naam van M.N. eveneens in overweging zouden genomen worden.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkenen te willen overhandigen.”

Op 8 augustus werd een beslissing genomen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Deze bevelen werden betekend op 16 augustus 2012 en vormen de tweede en derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.M., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(....)

nationaliteit Macedonië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekers.

3. Ontvankelijkheid

Uit het verzoekschrift met rolnr. 108 524 blijkt dat de derde verzoekende partij, geboren op 6 april 1998, en de vierde verzoekende partij, geboren op 10 september 2007, minderjarig zijn, wat ook blijkt uit de bestreden beslissingen en steun vindt in het administratief dossier. Zij beschikken gezien hun leeftijd niet over de vereiste bekwaamheid om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het in eigen naam wordt ingediend door de derde en vierde verzoekende partijen (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

Het beroep met als rolnr. 108 524 wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door eerste en de tweede verzoekende partijen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 9ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekers betwisten in de eerste plaats de beoordeling van de medische elementen. Het middel wordt vanuit die optiek als volgt toegelicht:

“DVZ beroept zich in haar beslissing op art 9ter, §1 van de vreemdelingenwet, deze stelt het volgende: 9ter § 1: De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § m die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor n leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift [dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte

behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

Bij hun aanvraag voegden zij verschillende medische attesten van Dr. M.M., waarin duidelijk de ernst van de aandoening blijkt.

Verzoeker lijdt aan een persoonlijkheidsstoornis die een regelmatige opvolging vereist.

Bovendien voegde verzoeker zolang de procedure liep, regelmatig nieuwe bewijzen toe waaronder verschillende medicatievoorschriften. Dat dit ook een indicatie is over de graad van ernst.

De arts- attaché stelt enkel dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan de ziekte zoals voorzien in § 1 . Hoe kan een psychische ziekte waarbij men in het beste geval, slechts onder de juiste medische omstandigheden kan spreken over een stabilisatie van de symptomen geen reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit ??

Immers dit is wat § 1 stelt.

Op basis van welke elementen is de arts-attache tot deze conclusie gekomen?

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan kennelijk beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medisch attest met de nodige zorg en aandacht had nagelezen.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten de medische attesten grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de conclusie dat de ziekte kennelijk niet zou beantwoorden aan de ziekte van § 1.

Bovendien stelt de arts-attaché zelf in zijn conclusie dat verzoeker om de twee maanden wordt opgevolgd. Het is duidelijk dat verzoeker deze opvolging eveneens wijst op de graad van ernst van de aandoening.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze opvolging en de medicijnen in Macedonië.

De arts — attaché heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de ziekte geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit . Hoe kan DVZ dan stellen dat deze ziekte geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, als zij de situatie in het land van herkomst niet hebben onderzocht??

Het is voor verzoekers totaal onbegrijpelijk op welke grond deze beslissing dan ook genomen is.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Dit wordt niet grondig, en zelfs helemaal niet onderzocht! DVZ dient na te gaan of de ziekte in het land van herkomst al dan niet behandeld kan worden, en dient dit verder toe te lichten.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Verzoekers menen dat zij volledig voldoen aan de voorwaarden en begrijpen dan ook niet waarom hun aanvraag ongegrond werd verklaard!

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Verzoeker is ernstig ziek! Dit wordt gestaafd aan de hand van de nodige stukken!

Verzoeker neemt verschillende soorten medicatie en heeft nood aan regelmatige opvolging. Dat dit zeker de graad van ernst bevestigt!

Alle voorliggende feiten dienen samen bekeken te worden teneinde een oordeel te kunnen vellen over al dan niet beantwoorden aan de ziekte voorzien in paragraaf 1 .

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij het medische attesten met de nodige zorg en aandacht had nagelezen."

4.2. De verwerende partij reageert in een nota met opmerkingen als volgt:

"De verwerende partij stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekers nochtans voorgehouden schending van art. 7 van het KB van 17.05.2007.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekers vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en van de 'Wet van 29.07.1991', laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijf geven kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekers in de uiteenzetting bij hun enig middel tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht,

het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),

- wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat zij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

; Verzoekers voeren aan dat de aangevoerde aandoening wel ernstig zou zijn. Hun dossier zou 1 slechts oppervlakkig zijn bestudeerd.

In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

(...)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk medisch onderzoek werden onderworpen, doch dat diende te worden besloten dat de medische aandoening niet voldoet aan de vereisten van art. 9ter §1 voormeld.

De gemachtigde van de Staatssecretaris en de arts-adviseur hebben hierbij kennis genomen van alle informatie die hen door de verzoekers werd verstrekt, hetgeen door verzoekers ten andere ook niet wordt betwist.

Waar verzoekers als het ware pogen te laten uitschijnen dat hun aandoeningen door de gemachtigde geminimaliseerd worden, blijkt afdoende uit de motieven van de bestreden beslissing en van het medisch advies dat zulks geenszins het geval is.

Gezien het advies van de arts-adviseur dd. 05.07.2012 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht beslist dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet niet gegrond kon worden verklaard, en dit nu er geen sprake was van een aandoening als voorzien in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, beslist dat: de ziekte geen graad van ernst vertoont zoals vereist door art. 3 EVRM; dat de ziekte geen direct bedreiging vertoont voor het leven van verzoeker; dat er geen enkel vitaal orgaan op zodanige wijze is aangetast dat het leven van verzoeker onmiddellijk in gevaar is; dat de toestand van verzoeker niet acuut verslechtert; dat er geen kritieke gezondheidstoestand is;

dat er derhalve geen ziekte als bedoeld in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

De bestreden beslissing is derhalve geenszins gebaseerd op een onzorgvuldig onderzoek, doch wel op een grondig gevoerd medisch onderzoek.

Het loutere gegeven dat verzoekers bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf een medisch attest hebben gevoegd, maakt vanzelfsprekend niet dat hun aanvraag zomaar ontvankelijk en gegrond zou moeten worden verklaard. Zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de arts-attaché een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Dat de behandelende arts van verzoeker een andere mening is toegedaan dan de arts-adviseur is niet van aard afbreuk te doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing. In nagenoeg alle gevallen waarbij door de arts-adviseur wordt besloten dat een ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als voorzien in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet, zal de behandelende arts een andere mening zijn toegedaan in het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Deze kritiek kan niet worden weerhouden.

De verwerende partij laat gelden dat het enkele feit dat verzoekers menen dat verzoeker wel degelijk ernstig ziek is, geen afbreuk kan doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

« Verzoekende partij betwist het motief en betoogt dat de psychische aandoeningen wel degelijk een ernstige ziekte kunnen uitmaken. Zij verwijst opnieuw naar de medische attesten die zij heeft voorgelegd. De ambtenaar-geneesheer oordeelt op basis van zijn bevindingen dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, met name "De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. " Verzoekende partij laat na het motief te weerleggen door opnieuw te verwijzen naar de door haar voorgelegde medische attesten. Het betoog dat beperkt is tot de stelling dat zij het niet eens is volstaat niet om de motivering in de beslissing te weerleggen. » (R.V.V. nr. 76 474 van 5 maart 2012)

Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd, waar zij menen dat de arts-adviseur niet alle gegevens van de ingediende medisch getuigschriften 'samen' zou hebben bekeken. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat deze kennis heeft genomen van het medisch dossier van verzoeker. Verzoekers tonen niet anders aan met hun vage beschouwingen als zou verzoeker wel ernstig ziek zijn.

In tegenstelling tot wat verzoekers aannemen, wordt ook geenszins voorgehouden dat verzoekers niet alle informatie zou hebben verstrekt. De arts-adviseur heeft in casu geadviseerd dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als voorzien in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet en heeft daarbij geenszins voorgehouden dat het standaard medisch getuigschrift niet correct zou zijn ingevuld door de behandelende arts.

Verzoekers uiten tenslotte ook kritiek op het feit dat in de beslissing niets terug te vinden is over de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de opvolging en medicijnen in Macedonië.

Dergelijke kritiek mist juridische grondslag.

Artikel 9ter §1 van de wet dd. 15.12.1980 luidt immers:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. " (onderlijning toegevoegd)

x De vraag of een adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst wordt dan ook noodzakelijk voorafgegaan door de vraag of de betrokkene op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt. Indien de vreemdeling immers niet aan een / ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt, stelt zich de vraag naar de behandeling in het land van herkomst niet langer, nu er immers geen ziekte is in de zin van artikel 9ter § 1 waarvoor de behandelingsmogelijkheden moeten worden nagegaan.

"Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft. " (R.v.V. 29 juni 2012, nr. 83.956; R.v.V. 6 juli 2012 nr. 84.293)

Ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat in het advies van de arts-adviseur dd. 05.07.2012 uitdrukkelijk werd gesteld: "In 2010 kwam hij naar Betrokkene heeft psychiatrische opvolging nodig die hij in Skopje al die jaren ook kreeg, tussen 1995 en 2010. " De verwerende partij ziet dan ook niet in welk belang verzoekers hebben bij hun kritiek.

Verzoekers hun kritiek als zou geen rekening zijn gehouden met de familiale omstandigheden en de nood aan hulp door de familie, kan al evenmin worden aangenomen.

Verzoekers gaan er schijnbaar aan voorbij dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris werd geoordeeld dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als voorzien in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet. De verwijzingen van verzoekers naar zorg die kan worden versterkt door de ouders van verzoeker, en die geenszins van aard zijn afbreuk te doen aan de vaststelling dat de ziekte van verzoeker niet ernstig is, missen dan ook elke juridische relevantie.

Ook hier kan bovendien worden vastgesteld dat de arts-adviseur bij de redactie van zijn advies dd. 05.07.2012 wel degelijk rekening heeft gehouden met deze 'familiale' omstandigheden, maar heeft geoordeeld dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte als voorzien in art. 9ter, § 1 Vreemdelingenwet: "In 2010 kwam hij naar België omdat een deel van de familie (ouders) hier verblijft. [...] Ondersteuning door de familie is aangewezen maar strikte mantelzorg 24u op 24u is niet nodig. " Er kan dan ook geen verblijfsrecht worden toegekend aan verzoekers op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen met hun vage en ongefundeerde beschouwingen niet anders aan. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Volledigheidshalve merkt de verwerende partij op dat, zoals blijkt uit de parlementaire voorbereidende werkzaamheden van de wet dd. 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de in artikel 9ter SI van de wet omschreven ziekte een inhoud dient te worden toegeschreven die conform is aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens nopens artikel 3 EVRM.

Dienaangaande dient te worden benadrukt dat het EHRM in de zaak D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) motiveerde dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Ten overvloede verwijst verwerende partij naar het overzicht van rechtspraak door het Europees hof gegeven in voormeld arrest (onder "2. La jurisprudence de la Cour relative à l'article 3 et à l'expulsion de personnes gravement malades », vanaf §32), waaruit blijkt dat er sprake moet zijn van een zeer ernstige en levensbedreigende ziekte, hetgeen op verschillende manieren wordt omschreven. Zo verwijst verwerende partij naar het volgende:

- in het arrest 'D. c. Rovaume-Uni' is sprake van « Il était en fait proche de la mort', en van "le requérant est parvenu à un stade critique de sa maladie fatale
- in het arrest 'Karara c. Finlande' stelde de commissie dat la maladie du requérant n'avait pas encore atteint un stade à ce point avancé que son expulsion constituerait un traitement interdit par l'article 3";
- in het arrest 'Bensaid c. Royaume-Uni' wordt geoordeeld dat "La Cour admet que l'état de santé du requérant est grave. Compte tenu toutefois du seuil élevé fixé par l'article 3, notamment lorsque l'affaire n'engage pas la responsabilité directe de l'Etat contractant à raison du tort causé, la Cour n'estime pas qu'il existe un risque suffisamment réel pour que le renvoi du requérant dans ces circonstances soit incompatible avec les normes de l'article 3. Ne sont pas présentes ici les circonstances exceptionnelles de l'affaire D. c. Royaume-Uni (précitée) où le requérant se trouvait en phase terminale d'une maladie incurable, le sida, et ne pouvait espérer bénéficier de soins médicaux ou d'un soutien familial s'il était expulsé à Saint-Kitts. " ;
- in het arrest 'Arcila Henao c. Pays-Bas' sprake is van "la maladie du requérant n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal et que l'intéressé pourrait obtenir des soins médicaux et un soutien familial dans son pays d'origine. Elle considéra donc que la situation du requérant n'était pas exceptionnelle au point que son expulsion constituerait un traitement interdit par la Convention";
- in het arrest 'Ndangoya c. Suède' wordt gesteld dat "la maladie n'avait pas atteint un stade avancé ou terminal, que l'on trouvait le traitement adéquat en Tanzanie, quoiqu'à un prix extrêmement élevé et en quantité limitée dans la zone rurale dont le requérant était originaire, et que l'intéressé avait conservé certains liens avec des membres de sa famille qui pourraient peut-être lui venir en aide";
- in het arrest 'Amegnigan c. Pays-Bas' oordeelde het hof dat "le sida n'était pas totalement déclaré chez le requérant et que celui-ci n'était pas atteint d'infections opportunistes. Tout en admettant que le requérant connaîtrait une rechute en cas d'arrêt du traitement, comme l'avait déclaré le spécialiste qui le suivait, la Cour releva que la thérapie appropriée était en principe disponible au Togo, quoiqu'à un coût pouvant être extrêmement élevé »

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken (zie ook § 34 van het arrest N vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008).

In het recente arrest YOH-EKALE MWANJE c. BELGIË van 20.12.2011 heeft het Europees Hof deze principes trouwens andermaal bevestigd (zie de overwegingen onder §§ 82- 85).

Gelet op het belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

De verwerende partij kan dan ook niet anders dan besluiten dat in casu geheel terecht geoordeeld werd tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter, gelet op het advies van de arts-adviseur dat de aandoening van verzoeker niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in voormeld artikel.

De verwerende partij verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoeker naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht én dat verzoeker ook zelf aan een medisch onderzoek werd onderworpen, doch waaruit blijkt dat verzoekers medische aandoening geen grond kan vormen voor verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Gelet op het voorgaande, kan het enig middel niet worden aangenomen."

4.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.4. De Raad merkt op dat verzoekers de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

4.5. Kernbetoog van verzoekers is onder meer dat de verwerende partij heeft nagelaten om te motiveren over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling en medicijnen in het land van herkomst. De verwerende partij is bijgevolg niet nagegaan of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf.

4.6. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 “ luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

4.7. In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 5 juli 2012 en stelt ze vast dat het aangehaalde medische probleem van verzoeker I.S. “niet weerhouden [kan] worden”. Vervolgens stelt de bestreden beslissing:

“Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

4.8. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 5 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoeker I.S., dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.03.2010.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 24/02/2010, 15/04/2010, 16/08/2010, 07/03/2010 van Dr. M.M., huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan een angstdepressie met nachtmerries. Er zou sprake zijn van mishandelingen tijdens de legerdienst met een posttraumatisch stress-syndroom tot gevolg. Betrokkene zou behoren tot een minderheid die gediscrimineerd wordt. Hij neemt tranquillizers nl. Diazepam en Bromazepam. Betrokkene kan reizen*

Betrokkene werd uitgenodigd op de raadpleging van 08/05/2012.

Betrokkene overhandigt bijkomende medische attesten (35 pagina's).

- *Een attest van tussenkomst in verzorgingskosten.*
- *Een afsprakenkaart van Dr. D.*
- *Een attest van medicatie van Dr. D.*
- *Een medicatievoorschrift van Dr. D d.d. 04/05/2011.*
- *04/05/2012: medisch attest Dr. R, huisarts met diagnose van depressie.*
- *Getuigschrift voor verstrekte hulp van Dr. S psychiater te Beveren d.d.03/05/2010.*
- *Een attest van medicatie in het kader van de dringende medische hulpverlening d.d. 01/06/2012.*
- *Medicatie voorschriften van Dr. D*
- *Medisch attest d.d. 07/03/2011 van M.M.: angstdepressie.*
- *Een ontslagbrief van de kliniek voor toxicologie te Skopje van juli 2001 en mei 1999: opname voor intoxicatie. Er zou sprake geweest zijn van hallucinaties. Haldol, een neurolepticum, werd voorgeschreven en betrokkene werd aangeraden onder psychiatrische controle te blijven.*
- *Verslag van het militair hospitaal te Skopje van 1995 en 1999: afgekeurd voor de dienst om psychiatrische redenen. In 1995 wordt hij voor de duur van 4 jaar niet bekwaam geacht voor de militaire dienst wegens neuropathie en immaturitas emotionalis. In 1999 wordt hij opnieuw niet bekwaam geacht voor de militaire dienst. Nu spreekt men van een gestoorde persoonlijkheidsstructuur en een IQ onder de 80-89 dus een vrij lage intellectuele bekwaamheid. Er is ook een lage tolerantiegrens voor frustraties met agressief gedrag.*

Betrokkene is in 1995 ziek geworden. Hij begon aan zijn legerdienst maar werd snel afgekeurd om psychiatrische redenen na een grondig medisch onderzoek. Een persoonlijkheidsstoornis werd vastgesteld met hallucinaties. En suïcidepogingen. Hij was ook agressief. Hij werd opgevolgd door een psychiater en nam medicatie. In 1999 werd hij opnieuw afgekeurd voor militaire dienst. Toen werd de diagnose gesteld van lage intelligentie en een persoonlijkheidsprobleem. In 2010 kwam hij naar België omdat een deel van de familie (ouders) hier reeds verblijft. Betrokkene wordt op dit moment psychiatrisch opgevolgd door Dr. D. die hij om de 2 maanden ziet. Hij neemt als medicatie Sipralexa, Zyprexa, Abilify en Xanax. Hij consulteerde ook Dr. R. in Heusden- Zolder. Hij verkiest in België te blijven, dicht bij zijn ouders. Hij wordt in zijn dagelijks leven geholpen door zijn echtgenote die hier ook verblijft. Hij heeft twee kinderen.

Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene lijdt aan:

- *Een persoonlijkheidsstoornis die werd vastgesteld in 1995 waarbij men hem vrijstelling van legerdienst verleende. Deze vrijstelling werd nogmaals bevestigd in 1999. Betrokkene had*

hallucinaties, was soms agressief, ondernam in de jaren 1999 tot 2001 intoxicatiepogingen waarvoor hij werd gehospitaliseerd.

- *Betrokkene heeft psychiatrische opvolging nodig die hij in Skopje al die jaren ook kreeg, tussen 1995 en 2010. Hij wordt nu in België om de 2 maanden opgevolgd door een psychiater. Hij neemt medicatie, een antidepressivum Sipralax (=escitalopram), neuroleptica Zyprexa (=olanzapine) en Abilify (=aripiprazol) en een tranquillizer Xanax (=alprazolam).*

De aandoening verhindert betrokkene niet om te reizen. Ondersteuning door de familie is aangewezen maar strikte mantelzorg 24u op 24u is niet nodig.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier en uit de raadpleging met ondervraging van betrokkene blijkt niet dat er:

- *Een directe bedreiging voor het leven van betrokkene is: geen enkel vitaal orgaan is in een dergelijke toestand dat het leven onmiddellijk in gevaar is, de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt niet bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door hospitalisaties. Betrokkene lijdt al meer dan 15 jaar aan een gedocumenteerde persoonlijkheidsstoornis met eerder lage intelligentie. Hij werd hiervoor correct opgevolgd in zijn herkomstland Macedonië. Zijn toestand is niet acuut verslechterd en er is geen onmiddellijk levensgevaar.*
- *Een kritieke gezondheidstoestand is. Er is geen nood aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van betrokkene te verzekeren.*

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

4.9. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

4.10. De arts-adviseur is blijkens zijn advies enkel nagegaan of er sprake is van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene. Hij specificeert in zijn advies dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of van een directe bedreiging voor het leven van betrokkene.

De arts-adviseur is dus niet nagegaan of aandoeningen die verzoekers hadden aangehaald een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, waarvan in de beoordeelde standaard medisch getuigschriften nochtans gesteld werd dat deze een medische behandeling van 3 tot 5 jaar noodzaken en de gevolgen beschreven worden indien de behandeling wordt stopgezet.

Het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde aandoeningen van verzoeker I.S. een reëel risico inhouden op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst is strijdig met het hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Te dezen kan ook nog worden gewezen op het gestelde in artikel 9ter, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk bepaalt: "De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft."

Niettemin besluit de arts-adviseur dat "Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts uitdrukkelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur meent dat:

“Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

4.11. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat *“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bij gevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft.”* (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956 ; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).”

De Raad wijst erop dat in de aangehaalde arresten niet kan gelezen worden wat de verwerende partij er uit lijkt te citeren. Bovendien vindt deze stelling geen steun in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet leidt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt derhalve *“met vastheid (kan) gesteld worden”* dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Dit geldt des te meer wanneer uit niets blijkt dat de voorgelegde aandoening of ziekte van banale aard is.

4.12. In de mate dat de verwerende partij benadrukt dat in het advies van de arts-adviseur werd gesteld: *“Betrokkene heeft psychiatrische opvolging nodig die hij in Skopje al die jaren ook kreeg, tussen 1995 en 2010”* en dat verzoeker geen belang meer heeft bij zijn kritiek, merkt de Raad op dat de verwerende partij zich hierbij tegensprekt. Hieruit blijkt immers dat de arts-adviseur uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat de verzoeker I.S. psychiatrische opvolging nodig heeft, zoals hij deze ook tussen 1995 en 2010 in het land van herkomst heeft gekregen. Evenwel verzaakt de arts-adviseur eraan om uitdrukkelijk na te gaan of de psychiatrische opvolging en medicatie die verzoeker heden nodig heeft, heden ook beschikbaar en toegankelijk zijn in zijn land van herkomst. Uit het terloopse gegeven dat verzoeker vroeger een bepaalde psychiatrische opvolging heeft genoten in het land van herkomst, kan niet worden afgeleid dat de huidige benodigde psychiatrische opvolging en medicatie op een adequate wijze beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

4.13. De arts-adviseur noch de verwerende partij kunnen daarenboven dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en betogen dat *“Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)”*

Deze verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM doet immers eveneens geen afbreuk aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt.

4.14. Los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen *“reëel risico”* en *“een onmenselijke of vernederende behandeling”* van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 9, 34-36 en 85*).

Bijgevolg is het dan ook logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

4.15. Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”* (vrije vertaling: *“de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost”*).

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte *“levensbedreigend”* dient te zijn *“gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”*.

Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van *“zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*.

Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een geestelijke of fysieke aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken, opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Kortom, een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, wat *in casu* niet blijkt uit het advies noch uit de bestreden beslissing.

4.16. De Raad wijst erop dat: *“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Ten dezen blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene.

Het Hof beoordeelt de voorzienbare gevolgen van terugkeer bij ernstige geestelijke gezondheidsproblemen door eveneens oog te hebben voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Aldus motiveert het Hof in haar arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een kritiek of vergevorderd stadium bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. 40900/98, Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v.

Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

Specifiek m.b.t. de beschikbaarheid van psychologische en psychiatrische behandeling in het land van herkomst zie EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41; EHRM 7 juni 2010, nr. 21783/08, Anam v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 10 november 2005, nr. 14492/03, Paramsothy v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 20 januari 2004, nr. 76749/01, Meho e.a. v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, Hussein v. Zweden, par. 88-94; EHRM 20 oktober 2011, nr. 55643/09, Samina v. Zweden, par. 56-61 en EHRM 10 april 2012, nr. 60286/09, Balogun v. Verenigd Koninkrijk, par. 33 en EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 52-55 en par. 86.

4.17. Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in de zin dat er sprake is van een 'directe bedreiging voor het leven' of een 'kritieke gezondheidstoestand', zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Voorts werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden van de eerste bestreden beslissing, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.18. Voor wat betreft de tweede en derde bestreden beslissingen

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op de zelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht van de verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing, enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt.

Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond onderdeel van een middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 8 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en de beslissingen van 8 augustus 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES